

[Alfred Jensen.]

bordet, og når man skal tage stilling til, hvilke foranstaltninger der skal træffes frem i tiden.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) sagde, at vi havde en stereotyp optræden overfor forlig. Vi sagde altid, når et forlig var i anmarch, at det blev et råddent forlig, og når det så forelå, påviste vi, at det var langt værre end ventet. (Poul Hansen [Kalundborg]: Påstod!) . . . Ja, jeg har så nogenlunde refereret udtalelserne, som de faldt, og som jeg har forstået dem, og hvad vi har sagt om dette forlig, er jo rigtigt. Vi havde frygtet for, at man ville bøje af for kravet om afskaffelse af en vis del af forbrugertilskuddet, og det er jo slået til. Vi så, der var krav om optagelse af statslån, vi så, der var krav om forhøjelse af statsbanernes og postvæsenets takster, og hvis man bøjede af overfor disse krav, betød det en forringelse, en forværring af forliget. Men det er jo det, man har gjort, så det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) kan spare sig sine sarkastiske bemærkninger om vor form for kritik. Den har været fuldkommen rigtig, og jeg tvivler på, at det ærede medlem vil stå op her og påstå, at han, da han stod her på talerstolen ved første behandling, var klar over, at han ville gå ind for disse statslån, at han ville gå ind for statsbanernes og postvæsenets takstforhøjelse. Ingen udenfor denne sal regnede i hvert fald med en sådan udgang, og derfor er det fuldt berettiget at sige, at forliget blev værre end ventet.

Man burde efter vor opfattelse have taget hensyn til de vanskeligheder, det arbejdende folk har, man burde have taget i betragtning, at beskæftigelsesproblemet bliver betydeligt større frem i tiden, end det har været, og derfor burde man have reserveret betydeligt flere millioner til igangsættelse af arbejde, end tilfældet nu er. I ni måneder har man forhindret, at der blev brugt midler af Marshallpengene til igangsættelse af arbejde. Nu efter ni måneders forløb stilles der allernådigst 15 pct. til rådighed. Tror man, det klarer det overfor den arbejdsløshed, vi står overfor? Nej, absolut ikke. Der er herved gennemført en begrænsning af købekraften, eller en opslugning af indkomsten om man vil, i så stort et omfang, som vi sjældent har set mage til, og det vil komme til at sætte sit spor på landets økonomi, på beskæftigelsesforholdene frem i tiden, idet det uvilkårligt vil få indflydelse også på investeringen her i landet. Og hvad der gælder for Marshallpengene, gælder jo også for statslånet. Beslutningen om at

optage statslån på 250 mill. kr. vil nemlig føre til det, som blev påpeget ved første behandling: en begrænsning af investeringen, af kreditmulighederne, og det vil dermed øve et pres på renten i opadgående retning. Nu forstod jeg på det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), at han ikke var så særlig betænkelig derved. Nej, det forstår jeg nok, at han ikke vil give udtryk for her, selvom han muligvis alligevel er betænkelig derved, men det ændrer jo ikke noget ved karakteren af det, der her er gennemført. De 250 mill. kr. betyder en begrænsning af kreditgivningen her i landet, de betyder et pres på renten, og det vil altså sige, at de også betyder en indskrænkning af investeringen og dermed en begrænsning af beskæftigelsen. Ja, men det er jo netop det, vi ikke har brug for, og bortset fra den virkning, det får på selve beskæftigelsen, skal man gøre sig klart, at den rentestigning, som må og skal komme, vil ramme det store flertal her i landet. Jeg ved ikke, om der er nogen, der vil have den dristighed at stå op og påstå, at der ikke vil komme nogen rentestigning. Det strider imod udtalelser, der fremsættes fra anden side, hvor man netop taler om, at skal der optages lån, skal det være nu, for betingelserne bliver strammere og dyrere fremefter. Det vil sige, at renten stiger, og det vil jo betyde, at alle de, der ser sig nødsaget til tid efter anden at optage lån i banker eller på anden vis, kommer til at betale mere, end de har gjort i lange tider.

Det drejer sig ikke alene om den person, der ikke er i stand til at klare sin økonomi, der må gå hen og tage et banklån engang imellem. Nej, det drejer sig om hele erhvervslevet, om husmændene, om brede lag af arbejderklassen, som tid efter anden får at forny deres garderobe og anskaffe møbler; for at afholde de daglige udgifter er nødt til at klare sig gennem en vanskelig situation ved et midlertidigt lån. Alle disse vil komme til at betale ekstra rente i den kommende tid, og jeg vil håbe, at de pågældende så vil sende de personer, der har gennemført dette forlig og påstået, at det var et godt forlig, nogle venlige tanker; de har nemlig ansvaret for, at det er gået, som det er gået.

Jeg har set efter i betænkningen, om der var noget som helst med hensyn til boligstøtteleven. Det var der ikke. Jeg ved ikke, om det betyder, at der ikke skal ske noget med udlån til byggeriet. Jeg tvivler på, at der skal; jeg tror, vi har noget tilgode der, desværre ikke i godartet, men i ondartet retning. Jeg har nemlig den erfaring, at når man på den højre side her i salen, i det